

Arrest

nr. 153 626 van 30 september 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X - X
Beiden handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 25 juni 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 mei 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen dienden een asielaanvraag in op 30 augustus 2010.

Op 8 december 2010 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en van de status van subsidiaire bescherming. Tegen deze beslissing dienden de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 24 februari 2011 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voormeld beroep.

Op 20 december 2010 dienden de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 5 oktober 2012 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie een beslissing houdende de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 22 oktober 2012 dienden de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie nam op 30 oktober 2012 een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13 quinquies) ten aanzien van de verzoekende partijen. Tegen deze beslissing dienden de verzoekende partijen een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 10 december 2013 werd het beroep verworpen.

De verzoekende partijen dienden op 9 november 2012 opnieuw een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 22 november 2012 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie een beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tegen deze beslissing dienden de verzoekende partijen een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 10 december 2013 werd het beroep verworpen.

Op 22 november 2012 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod ten aanzien van de verzoekende partijen.

De op 22 oktober 2012 ingediende aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd op 18 juli 2013 onontvankelijk verklaard. Op diezelfde dag werd ten aanzien van de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Tegen deze beslissingen dienden de verzoekende partijen een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 10 december 2013 werd het beroep verworpen.

Op 29 juli 2013 dienden de verzoekende partijen een tweede asielaanvraag in.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie nam op 8 augustus 2013 een beslissing waarbij de asielaanvraag niet in overweging werd genomen. Tegen deze beslissing dienden de verzoekende partijen een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 10 december 2013 werd het beroep verworpen.

Op 28 augustus 2013 dienden de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie nam op 26 september 2013 een beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tegen deze beslissing werd door de verzoekende partijen een schorsings- en annulatieberoep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 22 oktober 2013 dienden de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 3 december 2013 werd de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 26 september 2013 ingetrokken.

De verzoekende partijen dienden op 6 december 2013 een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 6 februari 2014 verleende de ambtenaar-geneesheer een medisch advies nopens de door de verzoekende partijen ingeroepen medische problematiek.

Op 7 februari 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie een beslissing houdende de onontvankelijkheid van de op 29 augustus 2013 ingediende aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tegen deze beslissing dienden de verzoekende partijen een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (rolnummer 148 866).

Op 7 februari 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie een beslissing houdende de onontvankelijkheid van de op 6 december 2013 ingediende aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tegen deze beslissing dienden de verzoekende partijen een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (rolnummer 148 889).

De op 22 oktober 2013 ingediende aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd op 10 februari 2014 zonder voorwerp verklaard.

Op 28 april 2014 verleende de ambtenaar-geneesheer een advies omtrent de door de verzoekende partijen ingeroepen medische problematiek.

Op 6 mei 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie een beslissing houdende de onontvankelijkheid van de op 29 augustus 2013 ingediende aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 29.08.2013 bij onze diensten werd ingediend door.

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit. verzoek onontvankelijk is.

Artikel 9ter §3 — 4e van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-attaché d.d. 28.04.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal ta] de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden."

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM.

Ter adstruering van hun middel zetten de verzoekende partijen uiteen wat volgt:

"De verwerende partij stelt dat het verzoekschrift tot regularisatie van verzoekende partij onontvankelijk is omdat de ingeroepen ziekte niet zou voldoen aan de voorwaarden voorzien in artikel 9ter §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. De ingeroepen elementen in het medisch certificaat zouden niet direct levensbedreigend zijn; er zouden geen dringende maatregelen nodig zijn zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

"(...)Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-attaché d.d. 28.04.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden..(...)."

In het medisch advies van de Arts-adviseur dokter PC – dat integraal deel uitmaakt van de thans bestreden beslissing - valt OPNIEUW te lezen (eigen onderlijning):

"De in het standaard medisch getuigschrift d.d. 23/05/2011, 05/12/2012, 04/04/2013, 24/07/2013, 26/08/2013 beschreven aandoeningen houden actueel geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene.

Uit dit medisch dossier blijkt dat de betrokkene last heeft van een angstige depressie. Alle aangehaalde elementen in het dossier wijzen op een banale klacht en er zijn geenszins indicaties die wijzen op het bestaan van een ernstige psychiatrische stoornis. Dit blijkt uit de aard van de behandeling, het gevolgde beleid en uit het feit dat de betrokkene nooit gehospitaliseerd diende te worden omwille van deze klachten. Er is verder geen enkel concreet element dat erop wijst dat het aangehaalde risico op zelfmoord reëel is. Het betreft hier een louter hypothetisch risico."

Nochtans luidt artikel 9ter, §1 Vreemdelingenwet als volgt:

"De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."

Aangezien het in casu de ontvankelijkheidsfase betreft kon verwerende partij de aanvraag ex artikel 9ter Vreemdelingenwet slechts onontvankelijk verklaren indien cf. artikel 9ter, §3, 4° Vreemdelingenwet "de (...) vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;]"

Hoewel verwerende partij erkent dat de gezondheidstoestand van verzoekende partij op korte of middellange termijn aanzienlijk zou kunnen achteruitgaan, vindt ze dat dit toch niet belet om te oordelen dat de ziekte van verzoekende partij kennelijk geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

In feite redeneert verwerende partij hier – verkeerdelijk - dat, aangezien er momenteel volgens verwerende partij geen directe bedreiging is voor de psychische en fysieke gezondheid van

verzoekende partij doordat er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst, dit eveneens het risico op een onmenselijke of een vernederende behandeling uitsluit.

Verwerende partij maakt hiermee een verkeerde interpretatie van artikel 9ter Vreemdelingenwet, hetgeen reeds meermaals werd bevestigd door de Raad.

Cf. Arrest nr. 92 863 van 4 december 2012 in de zaak RvV 104 962/II:

“uit het hierboven vermeld advies van de arts-adviseur waarnaar de bestreden beslissing verwijst, blijkt uitdrukkelijk dat niet afzonderlijk werd nagegaan of de ziekte van de eerste verzoeker een risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. De arts-adviseur is immers van oordeel dat aangezien verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, kan bijgevolg in tweede instantie met vastheid gesteld worden dat hij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Uit artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan evenwel niet worden afgeleid dat indien een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor het leven van de patiënt of niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor de fysieke integriteit van de patiënt derhalve met vastheid (kan) gesteld worden dat hij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, te meer daar uit niets blijkt dat eerste verzoeker lijdt aan een banale aandoening of ziekte.

Verweerder kan te deze niet dienstig verwijzen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) en de voorbereidende werken in verband met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en in essentie betogen dat de hoge drempel voorzien in de in de nota aangehaalde rechtspraak van het EHRM – d.w.z. de aandoening dient levensbedreigend te zijn gezien de kritieke gezondheidstoestand of een zeer gevorderd stadium van de ziekte –bepalend is bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt er immers aan voorbij gegaan dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet drie verschillende situaties beoogt (...)

Cf. Arrest nr. 92 444 van 29 november 2012 in de zaak RvV 97 021 / II:

“Uit het administratief dossier blijkt niet dat de betrokken arts-adviseur een bijzondere expertise zou bezitten aangaande de behandeling van verzoekers aandoening in Macedonië. Evenmin blijkt dat hij gecorrespondeerd zou hebben met een arts die dergelijke expertise bezit. De arts-adviseur is evenmin zelf nagegaan of er een adequate behandeling beschikbaar is voor verzoekers aandoening in diens land van herkomst (...)

Cf. Arrest nr. 92 661 van 30 november 2012:

“Niettegenstaande het gegeven dat het EHRM tot op de dag van vandaag enkel een schending van artikel 3 van het EVRM heeft weerhouden in een situatie waarin er sprake was van een kritieke en vergevorderde gezondheidstoestand, stelt het EHRM het voorhanden zijn van een actuele directe levensbedreiging niet voorop als een absolute voorwaarde opdat een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld (...)

Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert.”

Voormelde rechtspraak is duidelijk.

Nochtans stelt de arts-attacheé in de bestreden beslissing –flagrant in strijd met bovenstaande rechtspraak- OPNIEUW het volgende:

“(...)aandoeningen houden actueel geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene.”

De bestreden beslissing stelt met andere woorden dat een onderzoek naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de gezondheidszorg in Macedonië niet nodig is, aangezien er momenteel geen ernstig actueel gevaar zou zijn voor de gezondheid van verzoekende partij.

Aangezien de gezondheidstoestand van betrokkene nog niet kritiek zou zijn en zich nog niet in een vergevorderd stadium zou bevinden, zou er met andere woorden ook geen risico zijn op een onmenselijke en vernederende behandeling.

Bijgevolg is deze beslissing strijdig met de materiële motiveringsverplichting.

Bovendien is de behandelende arts van verzoekende partij een andere mening toegedaan.

Op 29 augustus 2013 werd opnieuw een verzoek ingediend tot regularisatie op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Gezien de vorige aanvraag van verzoekende partij ongegrond werd verklaard omwille van een gebrek aan actualisatie, bracht verzoekende partij bij haar huidige aanvraag vier nieuwe standaard medisch

getuigschriften aan die haar actuele medische problematiek bevestigen en die tevens aantonen dat haar aandoeningen aanzienlijk verergerd zijn.

In de aanvraag tot medische regularisatie dd. 29 augustus 2013 werd het volgende gesteld (eigen onderlijning):

“(…) In bijlage laat ik u ten bewijze hiervan geworden:

- gedetailleerd medisch attest Dr. LVH dd. 24.07.2013
- gedetailleerd medisch attest Dr. LVH dd. 04.04.2013
- gedetailleerd medisch attest Dr. V dd. 05.12.2012
- gedetailleerd medisch attest Dr. CF dd. 23.05.2011

Wat de medische problematiek betreft, is het zo dat mevr. BL dagdagelijks zeer ernstige psychische problemen ondervindt waarbij uit het medisch verslag blijkt dat betrokkene lijdt aan een ernstige Posttraumatische Stresstoornis.

Zij heeft last van een depressie met angst en slaapstoornissen, spanningshoofdpijn, interesseverlies, geheugenproblemen, hoge bloeddruk, enz. dit alles te wijten aan de gebeurtenissen die zij heeft meegemaakt in haar geboorteland.

Clïente neemt dagdagelijks medicatie zoals deze wordt beschreven in het medisch attest van Dr. LVH..

Een regelmatige opvolging door een psychiater is noodzakelijk. Een suicidegevaarlijke verergering van de depressie dreigt wanneer de behandeling wordt stopgezet.

De behandeling bestaat uit regelmatige opvolging door een psychiater in combinatie met het voorschrijven van medicatie.

Clïente kan nog onmogelijk een normaal leven leiden door haar ziekte-toestand die erg invalidiserend is en adequate medische behandeling behoeft.

De toestand van betrokkene kan enkel verbeteren door een adequate medisch neuro -psychiatrische behandeling bij middel van intense gesprekstherapie en adequate psychopharmaca.

Deze toestand vereist eveneens de dagdagelijkse aanwezigheid en bijstand van derden, aangezien verzoekster onmogelijk nog alleen kan leven in haar toestand.

Bovendien kan verzoekster onmogelijk terugkeren naar haar geboorteland aangezien zij daar niet kan behandeld worden op een adequate manier, de nodige zorgen niet beschikbaar en ook niet toegankelijk zijn en alleszins al niet door haar etnische origine van verzoekster en haar gezin;

Verzoekster maakt in dit verband dan ook met recht en reden aanspraak op regularisatie van haar verblijf op basis van medische redenen en verzoekt dat uw diensten voor zover de voorgelegde attesten niet zouden volstaan, ten spoedigste een geneesheer zouden gelasten desgevallend met een onderzoek van haar medische toestand teneinde de gegrondheid van deze aanvraag te kunnen confirmeren.(…)”

Dat verwerende partij geenszins een grondige studie heeft uitgevoerd van/aangaande de haar overgemaakte medische getuigschriften en rapporten.

Dat de verwerende partij geenszins heeft rekening gehouden met alle elementen van het dossier.

Immers drie verschillende artsen, onafhankelijk van elkaar hebben vastgesteld dat verzoekende partij lijdt aan een ernstig posttraumatisch stresssyndroom, psychiatrische opvolging nodig heeft en medicatie behoeft.

Daarnaast blijkt dat de arts-adviseur de aandoeningen van verzoekende partij verkeerd blijkt te interpreteren.

Daarnaast rept de arts-adviseur geen woord over het ernstig posttraumatisch stresssyndroom.

Nergens in de thans bestreden beslissing, noch in het advies van de arts-adviseur wordt met één woord gerept over het zeer ernstig posttraumatisch stresssyndroom van verzoekende partij.

De bewering van de arts adviseur, namelijk dat het een banale klacht zou betreffen, vindt dus geenszins een basis in het dossier van verzoekende partij.

Nochtans meent verwerende partij, zonder enig verder onderzoek naar de toegankelijkheid van de gezondheidszorg in Macedonië, dat dit –cf. art. 9ter, §3, 4° Vreemdelingenwet- kennelijk geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt.

Verwerende partij heeft bovendien geen rekening gehouden met alle elementen in het dossier, hetgeen onzorgvuldig is.

Bovendien heeft verzoekende partij aan de verwerende partij steeds duidelijk gemaakt dat zij niet naar Macedonië terug kan omwille van het feit dat er geen adequate zorg aanwezig is in haar land van herkomst.

De verwerende partij kan onmogelijk beweren dat zij dit standpunt van verzoekende partij niet zou begrepen hebben.

De materiële motiveringsplicht en het artikel 9ter Vreemdelingenwet zijn in diezelfde zin geschonden omdat helemaal niet blijkt dat in Macedonië de nodige medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn, waardoor verzoekende partij niet zou onderworpen worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling.

Verder maakt het gebrek aan een adequate behandeling in Macedonië een schending van artikel 3 EVRM uit.

Een eventuele uitwijzing van de verzoekende partij zou tot gevolg hebben dat artikel 3 EVRM wordt geschonden. Artikel 3 EVRM verbiedt dat een persoon wordt onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken. In die zin strijdt de bestreden beslissing dan ook met de materiële motiveringsverplichting, artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

Bovendien blijkt uit het advies van de arts-adviseur dat hij van mening is dat een ziekte enkel een reëel risico kan inhouden voor het leven of de fysieke integriteit als de aandoening direct levensbedreigend zou zijn.

Artikel 9ter, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet is van toepassing op de volgende drie gevallen:

(1) Op een ziekte die een reëel risico is voor het leven van de patiënt of

(2) Op een ziekte die een reëel risico is voor de fysieke integriteit van de patiënt of

(3) Op een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst

II.1.8. Verzoekende partij is dan ook van mening dat hier zowel het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 9ter Vreemdelingenwet (meer bepaald art. 9ter, § 1 en art. 9ter, §3, 4°), Artikel 3 EVRM, de materiële motiveringsverplichting en artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden werden.”

Naar luid van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf niet-ontvankelijk verklaard *“indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk”.*

Naar luid van artikel 9ter, § 1, eerste lid van die wet kan een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde worden aangevraagd door *“(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”.*

Deze laatste bepaling houdt duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene.

Wat betreft de eerste voorwaarde, met name of de ziekte een reëel risico voor het leven of fysieke integriteit inhoudt, is er sprake van een maximale ernst van de ziekte. Uit het medisch attest moet blijken dat de ziekte mogelijk dodelijk is of ernstig, chronisch of ongeneeslijk, om een machtiging tot verblijf te krijgen. Het is daarbij ook nodig dat het ingeroepen risico voor het leven of voor de fysieke integriteit van de persoon “reëel” moet zijn op het moment van de aanvraag. Wanneer dat risico niet onmiddellijk is, moet het toch enigszins actueel zijn. Dat wil zeggen het risico zich op relatief korte tijd zal voordoen.

Wat betreft de tweede voorwaarde, met name de ziekte is “zodanig” dat ze een reëel risico inhoudt voor de aanvrager op onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene verblijft, sluit de ziekte, met een bepaalde graad van ernst, niet a priori uit dat aanvrager verwijderd wordt naar het land van origine, maar is het belangrijk om uit te maken of de zieke bij afwezigheid van een adequate behandeling, dus bij niet verzorging, bij een terugkeer, geen reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

In casu stelt de ambtenaar-geneesheer in haar advies van 28 april 2014:

“De in het standaard medisch getuigschrift d.d. 23/05/2011, 05/12/2012, 04/04/2013, 24/07/2013, 26/08/2013 beschreven aandoeningen houden actueel geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene.

Uit dit medisch dossier blijkt dat betrokkene last heeft van een angstige depressie. Alle aangehaalde elementen in het dossier wijzen op een banale klacht en er zijn geenszins indicaties die wijzen op het bestaan van een ernstige psychiatrische stoornis. Dit blijkt uit de aard van de behandeling, het gevolgde beleid en uit het feit dat betrokkene nooit gehospitaliseerd diende te worden omwille van deze klachten. Er is verder geen enkel concreet element dat er op wijst dat het aangehaalde risico op zelfmoord reëel is. Het betreft hier een louter hypothetisch risico.”

In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen pogen voor te houden, werden in casu wel de twee voorwaarden onderzocht. In eerste instantie wordt aangegeven dat de ziekte geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Verder wordt de tweede voorwaarde onderzocht. Hierbij wordt aangestipt dat het om een banale klacht gaat, zodat impliciet wordt aangegeven dat de verzoekende partij, zelfs bij afwezigheid van een behandeling, geen reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen voorhouden in hun verzoekschrift, kan de Raad noch uit de bestreden beslissing, noch uit het advies van de ambtenaar-geneesheer afleiden dat deze erkent dat de gezondheidstoestand van de tweede verzoekende partij op korte of middellange termijn aanzienlijk zou kunnen achteruitgaan. Integendeel, blijkt zeer duidelijk uit het medisch advies dat de ambtenaar-geneesheer van oordeel is dat het een banale klacht betreft. Ze verduidelijkt zelfs *“er zijn geen indicaties van een ernstige psychiatrische stoornis”*.

De verzoekende partijen geven een verkeerde lezing aan de bestreden beslissing.

Met hun betoog tonen de verzoekende partijen niet aan dat de verwerende partij een verkeerde toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft gemaakt.

Voorts wijzen de verzoekende partijen erop dat de behandelende arts een andere mening is toegedaan. Ze verwijzen naar de vier medische attesten die aan de ambtenaar-geneesheer ter beoordeling werden voorgelegd en stippen aan dat hierin duidelijk wordt aangestipt dat ze zeer ernstige psychische problemen heeft en dat ze lijdt aan een ernstige posttraumatische stoornis.

Vooreerst wijst de Raad erop dat het hem niet toekomt de medische situatie van de tweede verzoekende partij te gaan beoordelen. De Raad kan wel nagaan of de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer niet kennelijk onredelijk is gezien de voorliggende stukken.

De ambtenaar-geneesheer stelt dat de tweede verzoekende partij last heeft van een angstige depressie. Deze medische klacht acht zij banaal en dit omwille van de aard van de behandeling, het gevolgde beleid en het feit dat de tweede verzoekende partij nooit gehospitaliseerd werd voor deze klachten. Tot slot stipt ze aan dat geen enkel concreet element erop wijst dat het aangehaalde zelfmoordrisico reëel is.

Uit de voorliggende medische attesten waarvan drie opgesteld door huisartsen en één door een psychiater, blijkt dat de tweede verzoekende partij lijdt aan depressie enerzijds en anderzijds een posttraumatische stressstoornis. Op de medische attesten wordt aangegeven dat het om een ernstige depressie gaat gevolgd door een psychiater. Zowel de psychiater als de behandelende huisartsen attesteren dat het om een ernstige aandoening gaat. Uit de bijgevoegde attesten blijkt dat de verzoekende partij medicatie toegediend krijgt en dat ze opgevolgd wordt door een psychiater.

Niettegenstaande de ambtenaar-geneesheer een ander oordeel kan hebben dan de behandelende geneesheer, dient dit oordeel verstaanbaar te zijn bij verificatie van de stukken. Wanneer, zoals in casu, in vier verschillende medische attesten, opgesteld door drie verschillende geneesheren, waaronder één psychiater, wordt aangegeven dat het om een ernstige aandoening gaat met opvolging door een psychiater, dan is het oordeel van de behandelende geneesheer dat het om een banale aandoening gaat en dat er geen sprake is van een ernstige psychiatrische stoornis niet verstaanbaar. Dat er sprake is van een banale ziekte blijkt evenmin uit de aard van de behandeling zoals geattesteerd in de medische attesten, waar toch wordt aangegeven dat psychiatrische behandeling noodzakelijk is met als risico bij niet opvolging psychische decompensatie en suicidegevaar.

De Raad is van oordeel dat het advies van de ambtenaar-geneesheer kennelijk onredelijk is gelet op de voorliggende stukken.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan worden aangenomen.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 mei 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU